

[Finansministeren.]

Bidrag til Arbejdsgivernes Krigskasse. Naar det er Tilfældet, siger jeg, var der saa ikke mest Grund til at søge at tømme Arbejdsgiverforeningens Krigskasse, inden man gik til Arbejdernes Kasser?

Jeg tillader mig at henstille til det høje Ting at se velvilligt paa Lovforslaget. Trods den skarpe Protest, som lød fra Venstre, haaber jeg alligevel, at dette Parti vil gaa ind i Forhandlinger om at fremskaffe Midlerne til de Formaal, som her er Tale om.

H. P. Hansen (Præstø A.): Jeg har kun et Par korte Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem Hr. Clausager.

Det var jo, hvad jeg ventede, at Venstre optraadte her og forsvarede den demokratiske Tankegang ud fra ganske andre Motiver end vi, saaledes som de plejer at gøre nu, i Modsætning til, da de virkelig var et demokratisk Parti.

Det interesserede mig at høre det ærede Medlem sige, at de arbejdsløse fik jo Hjælpen. Ja, de faar altsaa ikke Hjælpen ved Venstres Bistand, thi Venstre har jo nægtet at gaa ind i en Realitetsforhandling om Hjælp til de arbejdsløse. Man henviser ganske vist til Socialreformen, men den højtærede Socialminister har jo Gang paa Gang sagt, at det er utilstrækkeligt med den Hjælp, der kan ydes gennem Socialreformens Bestemmelser.

Det ærede Medlem er ked af, at en alt for stor Del af Skatteyderne bliver fri for at være med; „jeg kræver ind, du betaler“, det skulde være Socialdemokratiets Taktik. Og det ærede Medlem siger, at vi underminerer Samfundet med dette Lovforslag. Altsaa, et Lovforslag, der bestemmer, at en æret Skatteyder, der har 13 000 Kr. i Indtægt, skal svare 30 Kr. i Ekstraskat til Fordel for de arbejdsløse, underminerer Samfundet. Ærede Medlem Hr. Clausager, jeg er bange for, at det ærede Medlem underminerer sit eget Parti ved at fremsætte saadanne Udtalelser.

De direkte Skatter kan overdrives, siger det ærede Medlem videre. Ja, det kan de naturligvis, men jeg vil dog alligevel fremdeles hævde, idet jeg i øvrigt gentager, at Lovforslaget efter mine Begreber er et virkelig demokratisk Forslag, at de direkte Skatter aldeles ikke er overdrevne, selv om vi gennemfører dette Lovforslag. Vi skader ingen Virkelyst ved at paalægge de store Indkomster en Ekstraafgift som den, der her er Tale om.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at

de, der har Særfordele, skal beskattes. Ja vel, det er vi fuldkommen enige med det ærede Medlem i, men maa jeg spørge: Er det ikke en Særfordel i det nuværende Samfund, hvor der er saa mange, mange Mennesker, som, havde jeg nær sagt, slet ingen Indtægt har, at have en Indtægt paa over 12 000 Kr. og at kunne være med til at yde et lille Bidrag her?

Til det ærede Medlem Hr. Hasle skal jeg ikke sige noget. Den højtærede Finansminister har allerede gjort Bemærkninger til ham, som jeg ganske kan slutte mig til.

Clausager: Jeg skal ikke sige meget om den Strid, der staar om, hvem der har Ret, vi eller de andre, naar Talen er om, hvorledes de arbejdsløse skal hjælpes, om det skal ske paa Socialreformens Grundlag, ude i Kommunerne, eller det skal ske herinde fra ved en almindelig Understøttelse. Jeg kunde godt, men det er jo lidt sent, give mig til at læse op af selve Socialreformens Indledning, hvad den højtærede Socialminister skriver, at nu er man kommet ind paa en anden Fremgangsmaade end forhen, at nu skal Hjælpen ydes paa Forsikringsprincipets Grundlag. Det er imidlertid ikke det, der er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag. Jeg glæder mig over, at Finansministeren selv saa klart udtalte, at det var bedst, om det kunde ske paa Forsikringsprincipets Grundlag, og det synes jeg vi skulde holde fast paa. Lad os nu se, hvordan det gaar. Socialreformen har kun virket en Maaned godt og vel, og vi har jo i vor Magt siden, hvis det ikke kan gaa, at tage under Overvejelse, hvorledes der skal hjælpes og støttes. Men at det skal ske paa en lidt anden Maade end den her foreslaaede, med almindelig Uddeling af Understøttelser herinde fra, tror jeg dog, de fleste vil blive klar over.

Jeg vil saa gerne sige til Finansministeren, at det er rigtigt nok, at jeg ikke afviste enhver Skat, for jeg ved nemlig, at vi kan komme til at staa over for forfærdelige Tilstande; det har Fortiden vist, og Fremtiden kan jo for Resten godt se ud til at blive lige saa slem. Men jeg vil da sige, at man skal have i Erindring i saa Tilfælde, hvis der bliver Brug for mange Penge, at vi maa alle sammen hjælpes ad at føre en saadan Politik, at vi faar Brug for de mindst mulige Statsindtægter, thi Skatteevnen er spændt haardt for i alle Lejre. Det er interessant at se i Dag i „Børsen“, at der er en Repræsentant for Arbejderklassen, der skriger op om, at Skatten trykker for meget, disse Ekstraskatter, vi nu skaffer. (Fi-